

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIX. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1897.

Treść: (№ 305—306.) 305. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się zmiany niektórych postanowień ustawowych co do należyłości sądowych. — 306. Rozporządzenie, w przedmiocie wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 26. grudnia 1897, dotyczące się zmiany niektórych postanowień ustawowych co do należyłości sądowych.

305.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 26. grudnia 1897,

tyczące się zmiany niektórych postanowień ustawowych co do należyłości sądowych.

Na zasadzie §. 14 ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

§. 1.

Podania (pisma) i protokoły w postępowaniu sądowym spornem i niespornem, które podlegały dotychczas należyłości stęplowej po 36 c. od każdego arkusza, podlegają takieżże należyłości po 1 koronie od każdego arkusza. Inne pozycye należyłości od podań i protokołów pozostają nienaruszone.

Obowiązek stęplowania rubrów do podań i protokołów jest zniesiony.

§. 2.

Wolne są od należyłości:

- a) protokoły rozprawy ustnej apellacyjnej lub rewizyjnej (§§. 493 i 509, ustęp 2 Procedury cywilnej), jeżeli żadna z obu stron spór wiodących nie stanęła na rozprawie i nie odbywa się też przeprowadzenie dowodu;
- b) protokoły spisywane w kancelaryi sądowej i nie zawierające żadnego wniosku, co do któ-

rego Sąd miałby wydać decyzję. Jednakże protokoły co do ustnych opozycji w postępowaniu wezwawczem, jakoteż protokoły dotyczące się podejmowania czynności egzekucyjnych, podlegają we wszystkich przypadkach należyłości stęplowej;

- c) wnioski o sprostowanie wyroków i uchwał sądowych (§§. 419, 421 i 430 Procedury cywilnej).

Protokół rozprawy w sprawach drobiazgowych (§. 451 procedury cywilnej) nawet wtedy, gdy rozprawa ciągnęła się przez kilka dni lub po wyrzecznem zamknięciu została na nowo otwarta, uważa się za całość a przeto poddaje się należyłości tylko według ilości arkuszy do niego użytych. Zresztą zatrzymują się postanowienia §. 32 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§. 3.

Pozycyę taryfową 103, lit. A aż do D ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89 i uwagę 4 do teje pozycyi taryfowej uchyla się i zastępuje się takową następującemi postanowieniami:

Za wydanie wyroków lub orzeczeń (uchwał) sądowych uiszczać należy następujące należyłości:

- A. a) Od wyroków pierwszej instancji, rozstrzygających samą rzecz główną;
- b) od uchwał końcowych w sprawach o naruszenie posiadania (§. 459 Procedury cywilnej);
- c) od nakazów płatniczych w postępowaniu nakazowem tudzież od nakazów płatniczych i

nakazów dania zabezpieczenia w postępowaniu tyczącem się sporów wekslowych (§§. 548, 557 i 558 Procedury cywilnej):

- d) od uchwał, któremi w pierwszej instancji wydane zostaje rozstrzygnięcie co do zażalenia nieważności przeciw orzeczeniu sądu polubownego giełdowego (artykuł XXIII ustawy wprowadzającej procedurę cywilną);
- e) od zezwoleń na egzekucję na zasadzie aktów i dokumentów za granicą wystawionych tego rodzaju, który oznaczony jest w §. 79 Ordynacji egzekucyjnej;
- f) od uchwał, któremi na zasadzie §. 168 Ordynacji egzekucyjnej ustala się w pierwszej instancji wynagrodzenie szkody,

jeżeli wartość przedmiotu sporu wynosi

1. aż do 50 koron, 1 koronę;
2. nad 50 aż do 100 koron, 2 korony;
3. nad 100 aż do 400 koron, 5 koron;
4. nad 400 aż do 1600 koron, 10 koron;
5. nad 1600 koron, 1/2 procentu z 25-procentowym dodatkiem od wartości przedmiotu sporu.

Od wyroku, którym na zasadzie zasiędnia przyznaje się własność nieruchomości w wartości ponad 100 koron, opłaca się nie mniejszą należność jak od przeniesienia dotyczącej nieruchomości za zapłatą. Jednakże w razie kilkakrotnego przyznawania tego samego prawa własności, postanowienie to stosuje się tylko do pierwszego przyznania.

- B. a) Od wyroków Sądu w §. 532 Procedury cywilnej oznaczonego, którymi wydane zostaje rozstrzygnięcie co do skargi o wznowienie i skargi nieważności (§. 540, ustęp 3 i 541 Procedury cywilnej);
- b) od uchwał, któremi na wniosek pozwanego skarga zostaje odrzucona z powodu niedopuszczalności drogi prawa, niewłaściwości Sądu, sprawy wiszącej, prawomocności wyroku tyczącego się sprawy spornej, niezdolności procesowej jednej ze stron spornych lub z tego powodu, że osoba działająca w charakterze zastępcy prawnego nie ma do tego upoważnienia (§§. 239 i 261 Procedury cywilnej),

połowę należności pod A. ustanowionej.

Należności dotychczasowe od poleceń płatniczych w postępowaniu wezwawczem, tudzież od przewidzianych w §. 12 ustawy z dnia 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18, orzeczeń co do opozycji wierzyciela przeciw skutecznieniu zamiany gruntów, utrzymują się w swojej mocy.

Wszystkie rozstrzygnięcia i uchwały Sądów w paragrafie niniejszym nie przytoczone, są wolne od należności.

§. 4.

Uwagi 1 i 6 do 103 pozycji taryfowej ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89 o uiszczeniu i zwracaniu należności od wyroków i orzeczeń sądowych, odnoszą się do należności w §. 3 przepisanych w ten sposób. że postanowienia, tyczące się należności od nakazów płatniczych sądowych, mają być odpowiednio stosowane także do należności od nakazów dania zabezpieczenia w postępowaniu tyczącem się sporów wekslowych i do należności od pozwoleń na egzekucję, w §. 3, A. e) oznaczonych.

Jeżeli Sąd wyższy znieśnie wyrok lub orzeczenie Sądu i rzecz samą na nowo rozstrzygnie, nie stanowi to pod względem należności żadnej różnicy, czy nowe rozstrzygnięcie wyda od razu Sąd wyższy, czy ten sam Sąd, który wydał zniesione rozstrzygnięcie.

§. 5.

Jeżeli rozprawa zostaje załatwiona kilku wyrokami częściowymi (§. 391 Procedury cywilnej), lub jeżeli przed wyrokiem końcowym wydany został wyrok pośredni (§. 393 Procedury cywilnej) uiszcza się należność w takiej samej kwocie, jak gdyby rozstrzygnięcie wydane było jednym wyrokiem.

Kwotę tę należy przynieść w znaczkach stemplowych lub opłacić bezpośrednio całą już przy sposobności pierwszego wyroku częściowego a względnie już przy sposobności wyroku pośredniego, przy wydawaniu zaś dalszych wyroków częściowych a względnie wyroku końcowego, nie się już nie opłaca.

Jeżeli po wydaniu wyroku częściowego lub wyroku pośredniego, który nie obejmuje całego przedmiotu sporu, strony oświadczą przed Sądem, że nie będą prowadziły dalej procesu, lub że zawrą ugodę co do pozostałej części przedmiotu sporu, zwraca się różnicę między uiszczoną kwotą należności a należnościami, przypadającymi od wydanego wyroku częściowego lub wyroku pośredniego według odnośnej wartości częściowej a w przypadku ugody, od takowej. Oświadczenie stron, że nie będą dalej prowadzić procesu, nie podlega należności dokumentowej.

Ugoda, tycząca się kwoty roszczenia, co do zasady którego wydane zostało wyrokiem pośrednim rozstrzygnięcie (§. 393, ustęp 1 Procedury cywilnej), tudzież ugoda, po wydaniu wyroku pośredniego, stwierdzającego istnienie lub nieistnienie pewnego stosunku prawnego lub prawa (§. 393, ustęp 2 Procedury cywilnej), zawarta co do roszczenia złądy wywodzonego, jest wolna od należności.

Jeżeli od wyroku lub uchwały uiszczono należność według pełnej wartości przedmiotu sporu, w takim razie, gdyby wyrok lub uchwała dodatkowym rozstrzygnięciem tegoż samego lub wyższego Sądu zostały uzupełnione (§§. 423, 430 i 496, l. 1 i ustęp 3 Procedury cywilnej), od tego ostatniego rozstrzygnięcia nie żąda się żadnej należności.

§. 6.

Pismo apellacyjne w sprawach drobiazgowych (§§. 448, 465 i 501 Procedury cywilnej) podlega należności wynoszącej 1 koronę od pierwszego arkusza.

W innych przypadkach pismo apellacyjne i rewizyjne (§§. 465 i 505 Procedury cywilnej) podlega następującym należnościom od pierwszego arkusza:

Jeżeli wartość przedmiotu sporu wynosi:

1. aż do 50 koron, 1 korona;
2. nad 50 aż do 100 koron, 2 korony;
3. nad 100 aż do 400 koron, 5 koron;
4. nad 400 aż do 1600 koron, 10 koron;
5. nad 1600 koron, 20 koron.

Co do rekursów przeciw orzeczeniom w §. 3, A i B. wzmiankowanym i przeciw rozstrzygnięciom dotyczącym się takich rekursów, uiszcza się połowę należności tutaj ustanowionej, lecz nie mniej jak 1 koronę od pierwszego arkusza. Co do rekursów przeciw orzeczeniom w §. 12 ustawy z dnia 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18, przewidzianym, zatrzymuje się należność dotychczasową, wynoszącą 2 korony 50 halerzy od pierwszego arkusza.

§. 7.

Należność po 36 c. od każdego arkusza prostych odpisów sądowych, ustanowioną w pozycyi taryfowej 2, a), aa) ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, podwyższa się na 1 koronę od każdego arkusza.

Wygotowania rozstrzygnięć w §. 3 wzmiankowanych, przeznaczone dla stron, są z reguły wolne od należności.

Jednakże wygotowania takich rozstrzygnięć i wyciągi z nich, które wydają się stronom tylko na ich szczególne żądanie, tudzież, jeżeli w razie sądowych nakazów płatniczych, nakazów dania zabezpieczenia i poleceń płatniczych, potrzeba dla obu stron spornych po więcej niż jednym wygotowaniu, trzeciej i każde następne wygotowanie takiego nakazu płatniczego lub polecenia płatniczego, podlega należności w kwocie 2 korony od każdego arkusza, jeżeli zaś wartość przedmiotu sporu wynosi nie więcej jak 100 koron, należności w kwocie 1 korona od każdego arkusza. Postanowieniem tem nie

narusza się przepisów o niższych należnościach od wygotowań poleceń płatniczych w postępowaniu wezwawczem nie przenoszących kwoty 50 koron.

Stan faktyczny wyroku i powody rozstrzygnięcia (§. 417, l. 4 i 5 Procedury cywilnej) uważać należy za części składowe wygotowania wyroku a nie za osobne pisma ostępłowaniu podlegające.

§. 8.

Za użycie przed Sądem dokumentów warunkowo uwolnionych od należności lub warunkowo mniejszej należności podlegających, uważać się ma w postępowaniu sądowem wniesienie z podaniem lub dołączenie dokumentów do protokołów jako środka dowodowego do zawartych w nich oświadczeń, Użycie przed Sądem odpisu, chociażby tylko wyciągowego, uważać należy pod względem obowiązku uiszczenia należności, jakiej podlega pierwopis za równe użyciu przed Sądem pierwopisu.

Z powodu użycia przed Sądem dokumentu przy wystawianiu warunkowo wolnego od należności lub doznającego ulg w wymiarze należności nie uiszcza się w sporach, których wartość nie przenosi 100 koron, żadnej należności prócz zwyczajnej należności od załączek; w sporach zaś, których wartość przenosi 100 koron, opłacić należy po 1 koronie od każdego arkusza dokumentu, o ile według przepisów powszechnych o należnościach, nie przypada mniejsza należność. Rzeczoną należność uiszcza się tylko raz, chociażby z dokumentu robiono kilkakrotnie użytek przed Sądem.

Obowiązku uiszczenia należności dopełnić trzeba z reguły zanim nastąpi użycie przed Sądem (§. 12 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50). Lecz jeżeli sam Sąd dostarczył dokumentu w pierwopisie lub odpisie na wniosek dowodzącego lub dlatego, że strona powołała się na niego jako na środek dowodowy, albo jeżeli na wniosek lub w skutek skargi tego, który dowód przeprowadza, złożył go w Sądzie ktokolwiek inny, w takim razie w procesie cywilnym ów, który dowód przeprowadza lub który powołaniem się na dokument spowodował dostarczenie onegoż, winien na najbliższą audyencyę, do rozprawy ustnej kontradiktoryjnej wyznaczoną, o ile na niej staje, przynieść znaczki stęplowe na kwotę, którą ma opłacić z powodu użycia dokumentu przed Sądem; w innych przypadkach zarządza Sąd ściągnięcie należności przesłaniem uwiadomienia do urzędu, który przeznaczony jest do przypisywania należności.

§. 9.

Przewidziane w §§. 93 i 134 Ordynacji egzekucyjnej uwagi w księdze gruntowej co do zarządu przymusowego i wytoczenia postępowania licytacyjnego (przystąpienia do postępowania licytacyjnego,

§. 139 Ordynacji egzekucyjnej), wyjąwszy, gdyby na rzecz dotyczącej wierzytelności egzekwującego wierzyciela, istniało już prawo zastawu na nieruchomości poddanej egzekucji lub na innej i należytość od wpisania onegoż została już uiszczona, podlegają połowie należytości, która przypadłaby za wpisanie prawa zastawu na rzecz wierzytelności egzekwującego wierzyciela.

Należytość, według tego uiszczoną wlicza się w należytość od późniejszego wpisania prawa zastawu na rzecz tej samej wierzytelności, jeżeli o to wpisanie prawa zastawu proszono przed wykreśleniem dotyczącej uwagi.

Uwagi w księdze gruntowej co do przewidzianego w §§. 158 aż do 161 Ordynacji egzekucyjnej zarządu tymczasowego nieruchomości zlicytowanej, jakoteż co do zarządu przymusowego zaprowadzonego stosownie do §. 201 Ordynacji egzekucyjnej, zamiast postępowania licytacyjnego, są wolne od należytości.

Do należytości w ustępie pierwszym przepisanej stosuje się postanowienie §. 6, *C. b)* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§. 10.

Przy oznaczaniu wartości przedmiotu sporu w celu wymierzenia należytości w postępowaniu sądowym spornem, trzymać się należy w ogólności postanowień §§. 54 aż do 60 Normy jurysdykcyjnej. W szczególności oznaczenie wartości przedmiotu sporu, zawarte w skardze stosownie do §§. 56, ustęp 2 i 59 Normy jurysdykcyjnej, jest decydującym także do wymierzenia należytości (§. 60, ustęp 4 Normy jurysdykcyjnej).

Pod tym jednak względem obowiązują następujące ograniczenia:

1. jeżeli z pewnym roszczeniem połączono inne z niego wywiedzione, wymiar należytości stosuje się tylko do pierwszego roszczenia;

2. jeżeli żądanie obejmuje tylko część wierzytelności kapitałowej, natenczas nie całkowitą sumę wierzytelności kapitałowej jeszcze nie uiszczonej, lecz tylko zaskarżoną część takowej bierze się za podstawę do wymierzenia należytości;

3. jeżeli roszczenie tyczy się zwyczajki wynikającej z porównania wzajemnych pretensji obu stron, wymiar należytości stosuje się jedynie do kwoty zaskarżonej zwyczajki;

4. przy wymierzaniu należytości procentowych w §. 3 przepisanych, wartość rzeczy nieruchomych i ruchomych, fizycznych i nie fizycznych, przyjmować należy w kwocie nie mniejszej od tej, jaką przyjmuje się według zasad ogólnych, dotyczących się

wymierzania należytości od czynności prawnych i od dokumentów prawnych.

W sporach o unieważnienie lub zniesienie wyroku polubownego (§§. 595 i n. Procedury cywilnej artykuł XXIII i XXV ustawy wprowadzającej Procedurę cywilną), decydującą do wymiaru należytości jest wartość przedmiotu sporu wyrokiem polubownym rozstrzygniętego.

Wartości pieniędzy zagranicznych i monet handlowych tutejszo-krajowych, w celu ich zamiany, ustanowione będą rozporządzeniem Ministra skarbu.

§. 11.

W tych przypadkach, w których stanowcza wartość pieniężna przedmiotu sporu nie da się oznaczyć na zasadzie §. 10, wartość przedmiotu sporu przyjmuje się do wymierzenia należytości

1. co do wypowiedzenia sądowego (§§. 56C aż do 564 Procedury cywilnej) najmu mieszkania, jeżeli termin wypowiedzenia nie przenosi jednego miesiąca, jakoteż w sprawach, których przedmiotem jest wyłącznie skuteczność tego wypowiedzenia;

co do sporów o służebność mieszkania i c wymowy (§. 49, l. 3 Normy jurysdykcyjnej);

co do wzmiankowanych w §. 49, l. 6 Normy jurysdykcyjnej sporów, dotyczących się kontraktów służby i najmu usług — w kwocie 100 koron;

2. co do innych sporów do których Sądy powiatowe są właściwymi — w kwocie 400 koron;

3. co do sporów, do których właściwymi są Trybunały pierwszej instancji, z wyjątkiem sporów wzmiankowanych pod l. 4 i 5 — w kwocie 1600 koron;

4. co do sporów, które należą do właściwości Trybunałów pierwszej instancji a tyczą się tylko stopnia pierwszeństwa wierzytelności w postępowaniu egzekucyjnym i konkursie — w kwocie 400 koron; nakoniec

5. co do sporów wynikłych ze stosunków ordynackich i lennych a wzmiankowanych w §. 50, l. 4 i 5 Normy jurysdykcyjnej — w kwocie 3200 koron.

§. 12.

Pierwotna wartość przedmiotu sporu służy za reguły za podstawę do oznaczenia należytości od wszystkich aktów postępowania spornego.

Zachodzą pod tym względem następujące wyjątki:

1. Jeżeli Sąd w myśl §. 60 Normy jurysdykcyjnej uznał, że wartość przedmiotu sporu, w skar-

dze podana, jest wyrównana, w takim razie, począwszy od chwili oznajmienia stronom dotyczącej uchwały Sądu, tylko tę niżej ocenioną wartość brać należy za podstawę do wymierzenia należności;

2. w razie połączenia kilku procesów do jednej wspólnej rozprawy, dopóki połączenie to nie zostanie znowu zniesione, podstawą do wymierzenia należności jest tylko wartość przedmiotu sporu w tym procesie, z którym inne zostały połączone. Jednakże od rozstrzygnięć sądowych, których przedmiotem jest wspólnie kilka połączonych procesów, wymierzyć należy sumę należności obliczonych oddzielnie co do każdego z rozstrzygniętych procesów;

3. jeżeli co do kilku pretensyi, w tej samej skardze roszczonych, toczą się oddzielne rozprawy, na każdej z tych rozpraw oddzielnych, dopóki rozdział ten trwa, podstawą do wymierzenia należności jest tylko odnośna wartość częściowa;

4. jeżeli wartość przedmiotu sporu zmieni się z tego powodu, iż przed zawiązaniem sporu skarga została zmieniona, żądanie powoda ograniczone lub spór został w części załatwiony wyrokiem częściowym, zmianę taką uwzględnia się przy wymierzaniu należności od aktów, które nastąpią po tej zmianie wartości, jeżeli zaś zmiana nastąpiła w skutek oświadczenia strony, także już co do dotyczącego pisma lub dotyczącego protokołu. Podwyższenie wartości przedmiotu sporu w skutek zmiany skargi po zawiązaniu sporu lub w skutek wniosku wypadkowego o stwierdzenie, uwzględnia się tylko przy wymierzaniu należności od rozstrzygnięcia;

5. jeżeli postępowanie odwoławcze albo postępowanie z powodu wniesienia skargi nieważności lub skargi o wznowienie tyczy się tylko części pierwotnego przedmiotu sporu, wymiar należności w tem postępowaniu stosuje się tylko do wartości tej części. W razie użycia środków prawnych przez obie strony, oblicza się należności stęplowe odrębnie dla każdego z nich w miarę ich wniosków; tylko należność od protokołu stosuje się do sumy wartości odnośnych części, jeżeli środki prawne, będące przedmiotem jednej wspólnej rozprawy nie tyczą się tej samej części pierwotnego przedmiotu sporu. Jeżeli środki prawne tyczą się tylko kosztów procesu albo przynależności pierwotnego przedmiotu sporu, albo też zarządzenia karnego wydanego w procesie cywilnym, w takim razie wymiar należności stosuje się tylko do zaczepionej kwoty kosztów procesu lub przynależności albo wymierzonej kary, w którymto razie na każdy dzień aresztu liczy się 10 koron;

6. w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, o ile wniosek co do dozwoleń egzekucyj lub co do tymczasowych zarządzeń dla zabezpie-

czenia tyczy się tylko części pierwotnego przedmiotu sporu, należyłości stosują się do osnowy tego wniosku. W razie egzekucyi na majątku ruchomym podania obowiązane i protokół zastępujące ich miejsce, załączki do tych podań i protokołów dołączone, nakoniec sporządzone na wniosek obowiązane duplikaty wygotowań sądowych i odpisy sądowe podlegają we wszystkich przypadkach tylko należnościom ustanowionym od wartości nie przenoszącej 100 koron;

7. dla należności od wygotowań wyroków częściowych decydującą jest wartość roszczeń, dotyczących wyrokiem częściowym rozstrzygniętych;

8. postanowienia 105 pozycyi taryfowej ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, co do wartości decydującej do wymierzenia należności od ugód, zatrzymują moc obowiązującą także co do ugód w postępowaniu spornem sądowym.

§. 13.

Osobiste uwolnienie stron ubogich od należności, przepisane w pozycyi taryfy 75, o ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89 dla postępowania sądowego spornego, stosuje się także w postępowaniu sądowym nie spornem.

O ile idzie o takie uwolnienie od należności, stosują się odpowiednio §§. 63 aż do 73 Procedury cywilnej także poza procesem cywilnym we wszystkich rodzajach postępowania sądowego.

Uwolnienie stron ubogich rozciąga się także na należności uiszczać się mające od dokumentów z powodu zrobienia z nich użytku przed sądem, jakoteż na stałe i stopniowe od dokumentów prawnych w postępowaniu sądowym wystawionych, tudzież na przepisane w §. 9 wpisowe od przewidzianego w §§. 98 i 134 Ordynacyi egzekucyjnej zanotowania hipotecznego zarządu przymusowego i wytoczenia postępowania licytacyjnego (przystąpienia do postępowania licytacyjnego, §. 139 Ordynacyi egzekucyjnej).

§. 14.

Należności prenotują się, gdy w postępowaniu sądowym ustanowiony jest kurator dla osób nieznanych lub osób niewiedomego pobytu i ani nie jest wiadome, czy osoba, którą kurator zastępuje, posiada majątek dający się zrealizować, ani żadna trzecia osoba nie jest do pokrycia kosztów kurateli obowiązana.

Prenotowanie ustać ma natychmiast, gdy przyczyna prenotowania przestanie istnieć. W przypadku tym należności prenotowane ściągają się od strony przez kuratora zastępowanej, jeżeli nie ma innego dobrodziejstwa prawa ubogich.

Jeżeli osoby, których należności nie prenotuje się, zejdą się z takimi, którym opłaty są prenotowane, stosują się odpowiednio §§. 13 i 20 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§. 15.

Upoważnia się Rząd do zarządzenia osobnem rozporządzeniem zmian w istniejących przepisach co do używania znaczków stęplowych w postępowaniu sądowem i unieważniania takowych.

§. 16.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia, odnoszące się do sporów lub postępowania sporno-sądowego, jakoteż w ogóle ustawy o należnościach stęplowych i bezpośrednich, stosować należy nie tylko w procesie cywilnym lecz także w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, tudzież w postępowaniu upadkowem.

§. 17.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1898.

Jednakże postanowienia §§. 2 *a i c*, 3 aż do 6, 7, ustępy 2 aż do 4 i 8 aż do 12, stosować należy tylko w tych przypadkach, gdy dotyczące postępowanie sądowe odbywa się według nowych przepisów procesowych i egzekucyjnych.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poruczam Moim Ministrom skarbu i sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 26. grudnia 1897.

Franciszek Józef r. w.

Gautsch r. w.

Wittek r. w.

Latour r. w.

Ruber r. w.

Weltersheimb r. w.

Böhm r. w.

Koerber r. w.

Bylandt-Rheidt r. w.

Loebl r. w.

306.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i sprawiedliwości z dnia 28. grudnia 1897,

w przedmiocie wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 26. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 299, dotyczącego się zmiany niektórych postanowień ustawowych co do należności sądowych.

§. 1.

Sądy pierwszej instancji obowiązane są z reguły co dni ośm, w nagłych zaś przypadkach lub na wniosek strony, także osobno przysyłać urzędowo do przypisywania należności ustanowionym odpisy wyroków i orzeczeń w §. 3 rozporządzenia cesarskiego wzmiankowanego — jednakże bez powodów rozstrzygnięcia, jeżeli albo wartość przedmiotu sporu przynosi 1600 koron, albo jeżeli dotyczącym wyrokiem przyznaje się na podstawie zasiedzenia własność nieruchomości, której wartość przynosi 100 koron.

Wzmiankowanemu urzędowi przysyłać należy w podobny sposób rozstrzygnięcia, dotyczące się środków prawnych użytych przeciw rozstrzygnięciu w ustępie poprzedzającym oznaczonemu.

§. 2.

Stałą należność stęplową od rozstrzygnięcia sądowego, z wyjątkiem przypadków, oznaczonych w następującym ustępie, złożyć należy przy końcu rozprawy ustnej rozstrzygnięcia poprzedzającej, a to, jeżeli obie strony spór wiodące, są obecne, każda ze stron spór wiodących złożyć powinna połowę, jeżeli zaś jedna strona nie jest obecna, a stronie obecnej nie służy osobiste uwolnienie od należności lub prenotowanie należności, ta strona obecna złożyć ma całkowitą należność. Jeżeli ta strona, która nie stanęła, używa osobistego uwolnienia od należności lub prawa prenotowania należności, w takim razie strona, która stanęła, złożyć ma tylko ciężącą na niej połowę stępla od rozstrzygnięcia.

Stałą należność stęplową do nakazów płatniczych, nakazów dania zabezpieczenia i do zezwoleń na egzekucję w §. 3, *A., c i e* rozporządzenia cesarskiego oznaczonych, złożyć ma powód a względnie wierzyciel popierający a to w całości, przy podawaniu skargi a względnie wniosku o dozwolenie egzekucji. Postanowienie §. 14, ustęp 2 ustawy z dnia 24. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 97, dotyczące się dostarczania stępla do polecenia płatniczego w postępowaniu wezwawczem zatrzymuje moc swoją.

Gdy idzie o rozstrzygnięcie sądowe podlegające należności procentowej, Władza skarbową winna uwzględnić późniejsze zmiany orzeczenia Sądu co do kosztów sądowych, zastrzegającego obowiązek zapłacenia w myśl §. 68, l. 5 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§. 3.

Jeżeli rozstrzygnięcie sądowe, od którego opłacono z góry należność stęplową, nie zostanie wydane lub zostanie zniesione w taki sposób, że Sąd, do którego skargę podano, albo Sąd wyższy, nie może wydać dalszego rozstrzygnięcia należności podlegającego, w takim razie zwraca się opłaconą należność (§. 13).

Jeżeli zaś ten sam Sąd lub Sąd wyższy wyda na miejsce zniesionego rozstrzygnięcia inne, które samo przez się byłoby podlegało należności stęplowej, nie trzeba wprawdzie opłacić od niego dalszej należności, ale też i zwrot nie ma miejsca.

Jeżeli zniesione rozstrzygnięcie podlegało należności procentowej, odpisuje się takową; jeżeli zaś już ją opłacono, a ten sam lub wyższy Sąd nie może co do skargi wydać rozstrzygnięcia należności podlegającego, zwraca się ją w całości. Jeżeli zaś ten sam Sąd lub Sąd wyższy wyda inne rozstrzygnięcie podlegające należności, w takim razie należność procentową opłaconą od zniesionego rozstrzygnięcia, odlicza się od należności, jaka przypada od późniejszego rozstrzygnięcia, i o ileby ta ostatnia była niższa od pierwszej, zwraca się uiszczoną kwotę nadpłaty (§. 4 rozporządzenia cesarskiego).

§. 4.

Jeżeli nakaz płatniczy w postępowaniu nakazowym lub nakaz zapłacenia lub dania zabezpieczenia w postępowaniu w sporach wekslowych zacepiony jest zarzutami albo dozwoleń egzekucyjnego rodzaju, który oznaczony jest w §. 3 A., e rozporządzenia cesarskiego, wzruszane jest opozycją i w tym względzie Sąd rozstrzygnie wyrokiem (§§. 553 i 559 Procedury cywilnej, §. 83, ustęp 2 Ordynacji egzekucyjnej), należność od tego rozstrzygnięcia opłaca się tylko raz.

Postanowienie §. 14, ustęp 3 ustawy z dnia 24. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 97, dotyczącej się wliczania należności od polecenia płatniczego w postępowaniu wezwawczem uiszczonej w należność od wyroku wydanego później w tej samej sprawie, zatrzymuje moc obowiązującą.

§. 5.

Jeżeli rozprawa co do uczynionego przez pozwanego zarzutu niedopuszczalności drogi prawa niewłaściwości sądu, wiszącej sprawy, prawomocności wyroku dotyczącego się sporu, niezdolności procesowej jednej ze stron spór wiodących lub braku upoważnienia u osób działających w charakterze zastępcy prawnego, łączy się z rozprawą co do przedmiotu głównego, w takim razie przy końcu rozprawy złożyć należy stałą należność stęplową od rozstrzygnięcia w wymiarze podanym w §. 3, A rozporządzenia cesarskiego, bez ujmy prawa żądanie zwrotu połowy należności, jeżeli przedmiot główny nie zostanie rozstrzygnięty, lecz tylko wydana będzie uchwała tego rodzaju, który oznaczony jest w §. 3 B., b rozporządzenia cesarskiego.

Jeżeli zaś co do rzeczonych zarzutów toczy się osobna rozprawa, przy końcu dotyczącej rozprawy złożyć należy tylko stępel przypadający od rozstrzygnięcia stosownie do §. 3, B., b rozporządzenia cesarskiego. Jeżeli dotyczące zarzuty zostaną odrzucone, można żądać zwrotu tego stępla; gdyby nie żądano zwrotu a następnie toczyła się rozprawa w przedmiocie głównym i takowy został rozstrzygnięty, stępel rzeczony wlicza się w należność od rozstrzygnięcia w przedmiocie głównym.

§. 6.

O ile stosownie do końcowego postanowienia §. 8 rozporządzenia cesarskiego od dokumentu (dokumentu prawnego, świadectwa) warunkowo wolnego od należności lub warunkowo mniejszej należności podlegającego, ściągnąć potrzeba bezpośrednio należność z powodu użycia go przed Sądem przypadającą, uwiadomienie o tem uczynić ma Sąd przez spisanie i przesłanie urzędowi przeznaczonemu do przypisywania należności, urzędowego stwierdzenia, w którym dla zapobieżenia przypisanii wyższej należności nadmienić należy, że idzie tu o przypadek w końcowym postanowieniu §. 8go rozporządzenia cesarskiego przewidziany.

§. 7.

Oznaczenie wartości przedmiotu sporu, zawarte w skardze stosownie do §. 56, ustęp 2 i 59 Normy jurysdykcyjnej, oznajmić należy jednocześnie z przesłaniem rozstrzygnięcia zarządzonem w §. 1 urzędowi ustanowionemu do przypisywania należności, o ile odnośna kwota wartości i tak już nie jest podana w rozstrzygnięciu (§. 10 rozporządzenia cesarskiego).

§. 8.

Wartości zamiany pieniędzy zagranicznych i monet handlowych tutejszo-krajowych stosować się

mające przy wymierzaniu należności sądowych, ustanawiają się na zasadzie końcowego ustępu §. 10 rozporządzenia cesarskiego, jak następuje:

1 marka waluty państwa niemieckiego	=	1 K 20 h
1 frank, lira, peseta, drachma, dinar, lei, lewa	=	1 „ — „
1 funt szterling angielski lub sovereign	=	24 „ — „
1 rubel rosyjski	=	2 „ 60 „
1 rubel rosyjski w zlocie (bity według ustawy z dnia 17. grudnia 1885)	=	3 „ 80 „
1 funt turecki	=	22 „ — „
1 dolar złoty amerykański	=	5 „ — „
1 korona szwedzka lub norweska	=	1 „ 40 „
1 złoty holenderski	=	2 „ — „
1 złoty austriacki w zlocie	=	2 „ 40 „
1 dukat austriacki lub węgierski	=	11 „ 30 „

§. 9.

Stosowanie osobistego uwolnienia stron ubogich od należności, przepisanego w pozycji taryfowej 75, o ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, urządzone jest dla procesu cywilnego, tudzież dla postępowania egzekucyjnego i zabezpieczającego §§. 63 aż do 73 Procedury cywilnej i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 130.

O ile idzie o takie uwolnienie od należności, przepisy te stosują się odpowiednio także we wszystkich innych rodzajach postępowania sądowego w ten sposób, że postanowienia dotyczące się procesu lub prowadzenia procesu odnoszą się do każdego w ogóle postępowania sądowego (w sprawach konkursowych, spadkowych, opiekuńczych itp.), w którym strona uboga bierze udział i że to, co powiedziano o sądzie procesowym, tyczy się w ogóle sądu właściwego do odnośnego postępowania. W świadectwach o stosunkach majątkowych, które złożyć należy do uzyskania prawa ubogich, a które powinny być wygotowane według formularzy dołączonych do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. maja 1897, zastąpić więc należy w kwestyonaryuszu wyrazy: „w sprawie przeciw“ o „ oznaczeniem dotyczącego postępowania sądowego (np. „w postępowaniu konkursowym co do majątku N. N.“ albo „w postępowaniu spadkowym po N. N.“ albo „w postępowaniu co do uznania N. N. za umarłego“), jakoteż w samemże świadectwie słowa: „prowadzenia procesu w sprawie pod I oznaczonej“, słowami: „działania w postępowaniu sądowym pod I oznaczonym“;

gdyby jednak ta ostatnia poprawka nie była w świadectwie zrobiona, nie należy uważać tego za przeszkodę.

Osobom zostającym pod opieką lub kuratelą przyznawać należy prawo ubogich tylko w tym razie, jeżeli tak osoby te, jak i krewni ich, obowiązani według ustawy mieć o nie pieczę lub utrzymywać je, należą do rzędu ubogich w myśl §. 63 Procedury cywilnej. O ile urzędnik sędziowski Sądu opiekuńczego lub kuratelnego, który jako referent obowiązany jest prowadzić sprawę opieki lub kurateli zostającego pod pieczę, może na podstawie swojej znajomości dotyczących stosunków potwierdzić, że osoby brane na uwagę w celu uwolnienia ich od należności, są pod względem majątku ubogie w myśl §. 63 Procedury cywilnej, świadectwo przewidziane w §. 65, ustęp 4 Procedury cywilnej, może wystawić Władza opiekuńcza nawet bez dostarczenia wypełnionego kwestyonaryusza co do rzeczonych stosunków majątkowych. Zresztą nie stosują się już postanowienia szczególne pozycji taryfowej 75, p ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 i rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 21. listopada 1892, Dz. u. p. Nr. 208.

§. 10.

Postanowienia §§. 13 i 20 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, tyczącej się zbiegu osób, którym służy osobiste uwolnienie od należności, z osobami nie uwolnionymi, zatrzymują moc swoją (§. 70 Procedury cywilnej, §. 1 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 130) i stosują się odpowiednio także wtedy, gdy osoby używające prenotacji należności schodzą się z takimi, które jej nie używają.

Utrzymywanie w ewidencji należności od przeciwnika osoby uwolnionej ewentualnie pobierać się mających, które osoba uwolniona powinna zapłacić w postępowaniu sądowym, gdyby jej nie służyło uwolnienie, tudzież należności według §. 14 rozporządzenia cesarskiego prenotować się mających, jakoteż uwiadomienie o tych należnościach urzędu przeznaczonego do przypisywania należności odbywać się ma w sposób przepisany w §. 136 Instrukcji sądowej z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112.

§. 11.

Pod względem przylepiania i unieważniania znaczków stęplowych w postępowaniu sądowym, rozporządza się na zasadzie §. 15 rozporządzenia cesarskiego co następuje:

I. Przyklepanie znaczków stęplowych.

- a) Stępel do podań i załączek przyklepać ma strona przed wniesieniem podania lub załączki na pierwszej stronie każdego arkusza powyżej tekstu, o ile właściwość załączek nie wymaga umieszczenia stępla w innym miejscu papieru.

Jeżeli podanie sądowe uważane być ma zarazem za dokument prawny, dotyczący się czynności prawnej (pozycya taryfowa 43 *m* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89), w takim razie, o ile należytość nie ma być opłacana bezpośrednio, stępel dokumentowy stały lub stopniowy przyklepić należy na pierwszym arkuszu podania obok stępla podania, również przed wniesieniem podania.

Gdy podania i załączki nadejdą do Sądu z zagranicy wprawdzie nieostęplowane, lecz z dołączeniem należytości w gotówce, urzędnik biura podawczego winien postarać się o znaczki i takowe przyklepić;

- b) stępel do protokołu przyklepić ma funkcyjaryusz sądowy, któremu spisanie protokołu jest poruczone a to na każdym arkuszu albo powyżej tekstu albo tak, żeby można pierwszy wiersz tekstu na znaczku napisać.

Jeżeli protokół sądowy uważany być ma zarazem za dokument prawny, dotyczący się czynności prawnej (pozycya taryfowa 79, *a* 2 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, pozycye taryfowe 53 i 108 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50), w takim razie, o ile należytość nie ma być opłacona bezpośrednio, stępel dokumentowy stały lub stopniowy przyklepić należy albo na pierwszym arkuszu protokołu obok stępla protokołu albo przy końcu protokołu a mianowicie stały stępel dokumentowy jednocześnie ze stępem protokołu, stopniowy zaś w terminie ośmiodniowym wyznaczonym w §. 26 *a* ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Co do protokołów licytacji sądowych, dotyczących się nieruchomości, wolno także przyklepać znaczki stęplowe odpowiadające stałym należytościom dokumentowym nie na pierwszym arkuszu lub przy końcu protokołu, lecz obok cen zaofiarowanych przez najwyżej licytujących.

Stępel protokołowy do zapisków w rejestrze, zastępujących spisywanie protokołu stosownie do §. 59 ustawy o organizacyi sądów z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217 i stosownie do §§. 229, 1. 7 i 319, 1. 2 instrykcyi dla sądów z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112 a mianowicie co do wniesionych

ustnie prośb o wydanie polecenia płatniczego w postępowaniu wezwawczem i ustnie wniesionych opozycji przeciw takim poleceniom płatniczym, tudzież co do wniesionych ustnie wypowiedzeń kontraktów najmu, przyklepać należy w dotyczącym rejestrze a to w przedziale umyślnie do tego zrobionej;

- c) stępel od rostrzygnięcia sądowego przyklepać ma w przypadkach §. 2, ustęp 1, przy końcu protokołu rozprawy, funkcyjaryusz sądowy, któremu poruczone jest spisanie tego protokołu.

Stępel od sądowych nakazów płatniczych i nakazów dania zabezpieczenia tudzież od zezwoleń na egzekucyę (§. 2, ustęp 2) w §. 3, *A*, *c* i *e* rozporządzenia cesarskiego oznaczonych, jeżeli skargę a względnie wniosek o dozwole nie egzekucyi podaje się na piśmie, przelepić ma powód a względnie popierający wierzyciel na pierwszym arkuszu pierwszego egzemplarza pisma obok stępla od podania i dotyczący egzemplarz pisma ma być zatrzymany w aktach sądowych (§. 80 Procedury cywilnej). Jeżeli skargę lub wniosek o dozwole nie egzekucyi podaje się ustnie, stępel od rozstrzygnięcia przyklepić ma funkcyjaryusz sądowy, któremu spisanie protokołu jest poruczone, na pierwszym arkuszu protokołu obok stępla protokołowego.

Stępel od polecenia płatniczego w postępowaniu wezwawczem, jeżeli prośba o wydanie onegoż potwierdzona jest tylko zaciągnięciem do rejestru, przyklepić należy obok stępla protokołowego w tej samej przedziale rejestru. W innych przypadkach stosować należy także do stępla od polecenia płatniczego w postępowaniu wezwawczem przepis podany w poprzedzającym ustępie;

- d) stęple do duplikatów, które stosownie do §. 7, ustęp 3 rozporządzenia cesarskiego, w takim przypadku, jeżeli w razie wydania nakazów płatniczych, nakazów dania zabezpieczenia i poleceń płatniczych, potrzeba dla obu stron spornych po więcej niż jednym wygotowaniu, opłacić należy od trzeciego i od każdego następnego wygotowania, przyklepać należy tak samo, jak stęple od rozstrzygnięć obok dotyczącego stępla od podania lub protokołu, według przepisu podanego pod c).

O ile istnieją odpowiednie kategorie znaczków, można w przypadkach takich stęple od podania lub protokołu, od rozstrzygnięcia i duplikatu, opłacić jednym znaczkiem stęplowym;

e) na wszelkich innych stęplowi podlegających wygotowaniach sądowych, prócz wymienionych pod b), c) i d), stępel przyklepać ma funkcyjaryusz sądowy, któremu napisanie go jest poruczone, a to na każdym arkuszu, nim na takowym pisać zacznie, w sposób pod a) oznaczony.

Znaczkzi stęplowe do legalizacyi sądowych przyklepać należy przy klauzuli legalizacyjnej. Toż samo dozwolone jest także co do sądowych poświadczeń zgodności;

f) na dokumentach warunkowo uwolnionych od stępla lub warunkowo podlegających mniejszej należytości, gdy się ich używa przed sądem w sposób uzasadniający obowiązek opłacenia należytości, przyklepać należy stępel w taki sam sposób, jak stępel załączkowy (ob. pod a);

g) znaczkzi stęplowe przyniesione celem opłacenia wpisowego, oznaczonego w §. 6, C, b ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, winien odbierający je urzędnik kancelaryi sądowej, jak tylko je odbierze, przyklepać na arkuszu papieru, iżby takowy, jeżeli wpis będzie dozwolony, użyty został do wygotowania owego egzemplarza rezolucyi, który zachowywany być ma w urzędzie do utrzymywania ksiąg publicznych przeznaczonym lub ma być dołączony do tego egzemplarza rezolucyi; jeżeli zaś wpis nie zostanie dozwolony, arkusz ten dołącza się do odnośnych aktów sądowych, bez ujmy dla prawa strony żądania zwrotu kwoty należytości w gotówce (§. 13). Zresztą zachowują moc swoją postanowienia §. 6, C. 2 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89;

h) co się tyczy przynoszenia i przyklepania znaczków stęplowych służących do opłacenia należytości spadkowych sądownie wymierzonych, zatrzymują moc swoją postanowienia §. 6, C. 3 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

II. Unieważnienie znaczków stęplowych.

We wszystkich przypadkach pod I, a) aż do h) przywiedzionych, unieważnia się znaczkzi stęplowe przez przestępowanie (obliterację) pieczęcią sądową w czarnej farbie znaczaną, w taki sposób, żeby część odcisku pieczęci była widzialna na znaczkzu stęplowym, druga zaś część na papierze, na którym znaczek jest przytwierdzony. Do przestępowania używać należy farby niezbyt tłustej, rzadkiej jak czarna farba drukarska średniej gęstości (ilustracyjna). Farb anilinowych nie wolno używać do przestępowania.

Znaczkzi stęplowe przyklepione na protokołach można unieważniać zamiast przestępowaniem także przez przekreślenie ich dwiema kreskami przecinającymi się na rycinie znaczkza.

Unieważnienie znaczków należy do kancelaryi sądowej, a mianowicie co do znaczków przyklepionych na podaniach sądowych i załączkach, jakoteż co do znaczków stęplowych, dostarczonych z prośbą hipoteczną w celu uiszczenia wpisowego, uczynić to ma urzędnik biura podawczego, co do podlegających stęplowi wygotowań i wpisów do rejestru uskutecznianych w kancelaryi sądowej, funkcyjaryusz, któremu to jest poruczone, we wszystkich innych przypadkach funkcyjaryusz sprawujący służbę kancelaryjną dotyczącego oddziału sądowego. Każdy funkcyjaryusz sądowy dostawszy do czynności urzędowej akt, na którym znaczkzi stęplowe nie są należycie unieważnione, obowiązany jest takowe unieważnić.

Od obowiązku przekreślenia znaczków stęplowych, przepisane go w punkcie 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. marca 1860, Dz. u. p. Nr. 82 i w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 23. września 1895, Dz. u. p. Nr. 148, uwalnia się kancelarye sądowe.

§. 12.

Przepisy dotychczasowe co do używania znaczków stęplowych i postępowania z nimi, o ile §. 11 nie zawiera odmiennych postanowień pod tym względem, zatrzymują moc swoją.

Tyczy się to mianowicie stęplowania potrzebnego z powodu użycia przed Sądem dokumentów za granicą wystawionych, jeżeli dokumenta tego samego rodzaju podlegają w krajach tutejszych obowiązkowi stęplowania przy wygotowaniu (§. 23 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 56).

§. 13.

Jeżeli należytość stęplową od wygotowania sądowego lub wpisu do ksiąg, naprzód złożoną i użytą, potrzeba zwrócić, ponieważ wygotowanie lub wpis nie przyszedł do skutku, lub ponieważ rozstrzygnięcie sądowe zostało zniesione w sposób w §. 3, ustęp 1 oznaczony, w takim razie, gdy Sąd poda odnośnem załatwieniem kwotę zwrócić się mającą i osobę do jej odbioru uprawnioną, zwrócić ją ma niezwłocznie bez osobnego polecenia kierującej Władzy skarbowej, ten urząd, któremu poruczone jest wymierzanie należytości od czynności urzędowych dotyczącego Sądu, lub, jeżeli zawiadostwo pieniędzmi jest od tego urzędu odłączone, kasa do niego przyłączona a to za odebra-

nieniu załatwienia sądowego i za potwierdzeniem odbioru, nieostępowaniem, przez stronę wystawionem.

§. 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie jednocześnie z rozporządzeniem cesarskim dnia 1. stycznia 1898.

Jednakże do podań sądowych, przed dniem 1. stycznia 1898 na pocztę do przewiezienia oddanych, jakoteż do protokołów i odpisów sądowych, do których według istniejących przepisów złożono znaczki stęplowe jeszcze przed dniem 1. stycznia

1898, nie stosują się postanowienia §§. 1 i 7, ustęp 1 rozporządzenia cesarskiego, chociażby podania te nadeszły do Sądu dopiero po rzezonym czasokresie, albo chociażby protokoły i odpisy dopiero po tym czasokresie zostały wygotowane.

O ile wyroki i orzeczenia sądowe należności podlegające, wydane będą po dniu 1. stycznia 1898 jeszcze według dawnych przepisów procesowych, stosować należy do nich pod względem opłaty należności jedynie dotychczasowe przepisy.

Böhm r. w.

Ruber r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1898 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1898**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **4 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniędzy, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zaplacią.

Nabywający od razu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.	Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " " 1859 " 1868 " " " " " 12 " "	" " " 1879 " 1888 " " " " " 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1898:

Rocz nik	1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocz nik	1866 za . . .	2 zł. 20 c.	Rocz nik	1883 za . . .	2 zł. 50 c.
"	1850 " . . .	5 " 25 "	"	1867 " . . .	2 " — "	"	1884 " . . .	2 " 50 "
"	1851 " . . .	1 " 30 "	"	1868 " . . .	2 " — "	"	1885 " . . .	1 " 80 "
"	1852 " . . .	2 " 60 "	"	1869 " . . .	3 " — "	"	1886 " . . .	2 " 30 "
"	1853 " . . .	3 " 15 "	"	1870 " . . .	1 " 40 "	"	1887 " . . .	2 " 50 "
"	1854 " . . .	4 " 20 "	"	1871 " . . .	2 " — "	"	1888 " . . .	4 " 20 "
"	1855 " . . .	2 " 35 "	"	1872 " . . .	3 " 20 "	"	1889 " . . .	3 " — "
"	1856 " . . .	2 " 45 "	"	1873 " . . .	3 " 30 "	"	1890 " . . .	2 " 70 "
"	1857 " . . .	2 " 85 "	"	1874 " . . .	2 " 30 "	"	1891 " . . .	3 " — "
"	1858 " . . .	2 " 40 "	"	1875 " . . .	2 " — "	"	1892 " . . .	5 " — "
"	1859 " . . .	2 " — "	"	1876 " . . .	1 " 50 "	"	1893 " . . .	3 " — "
"	1860 " . . .	1 " 70 "	"	1877 " . . .	1 " — "	"	1894 " . . .	3 " — "
"	1861 " . . .	1 " 50 "	"	1878 " . . .	2 " 30 "	"	1895 " . . .	3 " 50 "
"	1862 " . . .	1 " 40 "	"	1879 " . . .	2 " 30 "	"	1896 " . . .	3 " 50 "
"	1863 " . . .	1 " 40 "	"	1880 " . . .	2 " 20 "	"	1897 " . . .	7 " 50 "
"	1864 " . . .	1 " 40 "	"	1881 " . . .	2 " 20 "			
"	1865 " . . .	2 " — "	"	1882 " . . .	3 " — "			

Rocznik 1897 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od 1870 aż do 1897 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezpełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1897 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1897 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1898 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność **uzupełniania niekompletnych roczników** Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materyi.